

Referat

Psihoterapia in afectiuni locomotorii

PROFESOR,

Conf. univ. dr. Dumitrescu D.

STUDENT,

PÎRVULESCU ȘTEFAN

MASTER, ANUL I

CARL JUNG DESPRE ENERGIA KUNDALINI

„Din punct de vedere al zeilor, această lume nu e mai mult decât un joc de copil; este sămânța aruncată în pământ, pură potențialitate. Întreaga lume a conștiinței noastre este doar o sămânță a viitorului. Doar când prin trezirea lui Kundalini, veți depăși starea de pură potențialitate, veți intra negreșit într-o lume care este a eternității, total diferită de lumea actuală.”(Carl Gustav Jung)

Carl Gustav Jung a fost medic, psiholog și psihiatru elvețian, fondatorul psihologiei analitice.

Împreună cu Freud și Adler el face parte din " grupul celor 3 mari ", cercetători de mare eruditie și inspirație, care au revolutionat gândirea medicală în domeniul psihiatriei, punând bazele abordării moderne a activității psihismului uman și a pulsionilor subconstientului. Elev, într-o primă fază, a lui Freud, el devine mai apoi prietenul și colaboratorul acestuia, fiind cucerit de teoria psihanalitică a marelui său profesor.

În anul 1913, se separă de maestrul său, fiind în dezacord cu materialismul exclusiv al ideilor acestuia.

Prin urmare fondează școala de " psihologie analitică ", denumită astfel deoarece Freud, foarte afectat în urma rupturii de discipolul său favorit, îi interzice să folosească termenul de psihanaliză.

De o eruditie și o meticulozitate extraordinară, Jung se consideră un empiric, în sensul că rezultatele cercetărilor sale, au la bază ani lungi de verificare și studiu experimental.

Conceptia Jungiană despre structura psihicului uman

Pshicul uman, care cuprinde ansamblul tuturor proceselor psihice constiente și inconstiente, este animat de o masă de energie psihică sau *libido*. Dacă luăm în considerare cele trei planuri care alcătuiesc fiinta umană:

corpul, sufletul si spiritul, putem să precizăm astfel functiile acestora: *Corpul* - este partea materială, fizică a ființei însufletite, care posedă pulsuni instinctive animalice.

Sufletul - din punct de vedere psihologic, este un soi de personalitate interioară, posedând un complex delimitat de funcții foarte net determinate în cadrul psihismului, care conține totalitatea proceselor conștiente și inconștiente.

Spiritul - este principiul creator universal, sursă de energie și inteligentă. Din punct de vedere psihologic, spiritul este substanța transformatoare care se activează în sânul creaturii umane; este aspectul dinamic al psihismului, care produce și face ordine în imaginile psihice în scopul de a permite priza de conștiință.

Notiunea de Spirit exprimă ansamblul vieții psihice în centrul căreia se află Dumnezeu, căci Dumnezeu ca principiu, ca notiune, este o manifestare a cărei percepție se realizează prin intermediul psihismului și nu al percepției fizice. Cu alte cuvinte putem constata prezența lui Dumnezeu prin intermediul psihismului nostru și nu prin percepție fizică. Sau: inima este cea care-l simte pe Dumnezeu, nu rațiunea, investigația analitică.

Sensul vieții, așa cum este redat în cadrul gândirii religioase, evanghelice (vezi Sf.Ioan), este de a descoperi și atinge " *Împărăția lui Dumnezeu, care se află înlăuntrul nostru* ". În același context, Dumnezeu este Spirit; acest Spirit Creator este Lumina care strălucește și luminează tenebrele întinericului, permitându-ne să atingem Spiritul adevărului, Lumina adevărului, *Împărăția lui Dumnezeu*.

Acest scurt periplu în lumea ideilor mistice, religioase, cuprinse în învățătura creștină, a fost necesar pentru că el dezvăluie esența notiunii de priză de conștiință de sine, pe care o întâlnim în psihologia analitică a lui Jung.

Dar Jung insistă asupra faptului că " *viata și spiritul sunt două puteri, sau două necesități între care omul se află plasat* ". Spiritul îi dă Vieții sensul și posibilitatea unei dezvoltări, expansiuni, mai

ample, dar Viata îi este indispensabilă Spiritului căci adevărul acestuia nu reprezintă nimic dacă acesta nu poate fi trăit, exprimat.

Fără Materie, Spiritul suflă în van, dar Spiritul este acela care pune în mișcare, transformă și ordonează Materia primă a inconștientului.

Marele psiholog german Carl Gustav Jung a fost întotdeauna conștient de rolul său științific de fenomenologist, mereu receptiv față de ambivalențe și, în multe privințe, față de pătrunderea ambiguă a inconștientului în domeniul de ego al existenței conștiente. El a constatat slaba legătură dintre ego și vastul domeniu impersonal al Sinelui, care e prezentat, în ultimele sale lucrări, ca fiind singura realitate obiectivă și fundamentală, ființele umane putând fi conectate la acesta. Din această perspectivă multilaterală până la complexitatea - care ne lasă perplecși - a funcțiilor sufletului ființei conștiente, totul este incert precum Maya (Iluzia) buddhistă. Occidentul a conceput această Maya ca fiind realitatea și și-a axat civilizația pe stăpânirea exteriorului, ceea ce a produs propria sa disfuncție psihică devastatoare întrucât valorile realității interioare au fost înăbușite.

Jung a constatat că indienii nu se referă la personal/impersonal, subiectiv/obiectiv, ci la o conștiință personală și la Kundalini. Cuvântul **Kundalini** este derivat din cuvântul sanskrit **kundal** care înseamnă răsucire, buclă. Reprezintă energia primordială prezentă sub forma a trei bucle și jumătate care se învârt sub formă de spirală la baza osului triunghiular de la baza coloanei vertebrale numit *osul sacru* (sacrum). Numele latin *os sacru* sugerează că acesta ar fi o parte *sacra* a corpului. Vechii greci cunoșteau acest lucru și de aceea ei l-au numit *hieron osteon*, deoarece acest os era ultimul care putea fi distrus când corpul era ars, și de asemenea i se atribuiau puteri supranaturale. Cele două sintagme antagonice nu sunt identificate niciodată: zeitățile sunt total diferite de ființele umane. Este necesar să trăiești aceasta și să constați o prezență a conștiinței stabile înlăuntrul lumii, înainte ca afirmarea detașării să devină posibilă, pentru a permite realității celeilalte, obiective, să se conecteze cu conștientul. Călătoriile lui Jung în Africa și în India i-au permis confirmarea experiențelor proprii asupra inconștientului, întrucât a obținut dovada funcționării acestuia în modelele pre-europene ale epocii sale. El a descris paralela între miturile

indienilor Pueblo - la care conștiința ascende treptat dintr-un început întunecos și încețoșat, parcurgând o serie de peșteri până la completa trezire, la suprafața pământului, în lumina soarelui și a lunii - pe de o parte, și sistemul chakrelor, elaborat în Kundalini Yoga, ca o dezvoltare a vieții impersonale - pe de altă parte.

Jung avea cunoștință de textele existente asupra subiectului, de la traducerile lui Arthur Avalon din sanskrită, până la manualul taoist chinez "Secretul florii de aur" tradus de Richard Wilhelm, personaj important în viața lui Jung a cărui profundă cunoaștere a esoterismului chinez i-a permis să formuleze o serie de concepte psihologice de bază, între care teoria sincronicității (o concatenare a întâmplărilor legate de un singur înțeles).

Interpretarea pe care Jung a dat-o proceselor ce o implicau pe Kundalini nu a avut, însă, originea în teorii, ci în observarea atentă a vieții psihice a pacienților săi, care a confirmat emergența de la viața impersonală la inconștientul colectiv. El era perfect conștient de primejdia unui ego devenind umflat prin tulburarea conținutului inconștientului până la atingerea dezechilibrului psihic. Identificările temporare duceau la un dezechilibru pasager, în timp ce prelungirea acestora putea duce la schizofrenie. De altfel, structura sistemului indian demarca net sinele tranzitoriu de cel permanent, care putea fi realizat numai în stare de detașare. Jung arăta că pentru omul european sau modern atât de puternic ancorat în existența exterioară, zeitățile erau reduse la simple funcții, "nevroze ale stomacului, sau culoarea fierei, simple perturbări ale subteranului". Zeitățile fiind adormite se mișcau în măruntaiele pământului, iar ideea de zeități în conștient era depărtată, abstractă și, la nivelul teologiei moderne, efectiv moartă !

Identificarea lor cu diferitele niveluri ale chakrelor este reflectată în ideile civilizațiilor pre-europene. Dar el a descris această manifestare a lui Kundalini ca pe un proces de diferențiere numai pe baza analizei atente a vieții psihice a pacienților în drumul lor către Sinele impersonal. Aceasta a conferit aserțiunilor sale un fundament bazat pe experiența autentică. El a conchis că nivelul principal al activității celor mai mulți pacienți se află în cele trei centre inferioare: Muladhara, în care se stabilește existența;

Swadisthan care manifestă creativitatea personalității; Manipura (Nabhi) sau Vidul, centru al emotivității, adevărată Mare Roșie din Vechiul Testament, a cărei traversare către inimă (Anahath) reclamă disciplina unui Guru atât la nivel individual, cât și colectiv. În inimă, primul îndemn al Sinelui atinge conștiința. Purusha, a cărui minusculă flacără a Ființei eterne stabilește domeniul realității obiective. Dacă, așa cum sugerează Jung, suficient de mulți oameni ar putea fi conectați la acest nivel, atunci psihoza în masă a epocii moderne ar dispărea complet.

Jung vedea fiecare chakra ca pe o întreagă lume în sine. De exemplu, la nivelul Mulahdarei se află pământul, lumea noastră conștientă, dar tot aici sunt instinctul și dorința, în mare măsură inconștiente, o stare de participare mistică. Rațiunea joacă un rol minor: furtuni ale emoțiilor pot mătura totul în calea lor. Ciudata elaborare a armelor în lumea modernă nu e altceva decât o tentativă de a controla sau a distruge amenințarea impulsurilor ce vin din centrele inferioare. Mai rău, multe sunt expresia acestora.

Jung a descoperit că etapele diferențierii pacienților săi au fost elaborate prin vise și simboluri ce corespundeau celor din misterele cultelor antice. În botez el a văzut mișcarea prin apă, sau călătoria acvatică nocturnă, o reflectare a primejdiilor călătoriei însăși, botezul fiind un înec simbolic pentru inaugurarea unei vieți noi. El și-a dat seama că pentru activarea chakrei Swadisthan trebuia activată însăși Kundalini, dar a constatat că aceasta se întâmplă spontan și nu prin practica primejdioasă a tantrismului în care ideea sublimă de Shakti, Kundalini cea pură, e degradată în literalismul unui cult sexual.

Cu toate că Jung nu a practicat o formă organizată de meditație, a constatat că atenția se acumulează în nivelurile profunde ale ființei prin mișcarea Sinelui inconștient grație trezirii lui Kundalini. Apoi, deplasarea animei ducând în adâncurile inconștientului, el a recunoscut-o ca pe o figură imaginală proiectată de Kundalini și identificată cu aceasta.

Jung a identificat diferitele simboluri ce înconjoară chakrele, cu propriul său sistem. Muladhara, cu imaginea unui elefant (Ganesha), ca pe o

structură cuaternară a funcțiilor psihice (chakra are patru petale), corespunzând lumii conștiinței. Inima, cu simbolismul celui iubit, proiectează imaginea iluminării ființei, vioiciunea și elevația. Deasupra, Vishuddhi, Agnya și Sahasrara despre care a spus foarte puține, numai că sunt centre complet dezvoltate și atât de mult deasupra conștiinței obișnuite, încât nici chiar gândul nu le poate ilumina. În esență el a ajuns la concluzia că pentru zeități, marile figuri arhetipale, lumea e mai puțin decât un joc de copii, o sămânță, o potențialitate pentru viitor. În imensa lor majoritate, oamenii trec prin viață adormiți și ignorați, fiind victime ale împrejurărilor exterioare și ale constrângerilor interioare, fără a fi trăit câtuși de puțin, trecând apoi din nou în inconștientul universal. Spre a-l cita pe Socrate: "viața necercetată nu merită să fie trăită". Pentru Jung, trezirea lui Kundalini în afară că reprezintă o posibilitate, înseamnă "a deschide accesul la o lume care este complet diferită de lumea noastră; aceasta este lumea eternității".

Bibliografie :

John Henshaw, conferențiar la Fine Arts University din Sydney

Mihaela Minulescu - Introducere în Analiza Jungiana